

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.101/2022/9.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke
Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró
Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1
cím1

A felperes képviselője: Ifj. Dr. Marton Kálmán ügyvéd
cím2

Az alperes: alperes1
cím3

Az alperes képviselője: Dr. Tóth Ákos kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaviszony megszüntetés jogellenességének jogkövetkezménye

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.009/2022/3/I.

Az elsőfokú bíróság határozata

Kaposvári Törvényszék 22.M.70.040/2020/63/II.

Rendelkező rész

A Kúria a Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.009/2022/3/I. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 95 000 (kilencvenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 442 000 (négy száznegyvenkettőezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] A felperes 2001-ig folyamatosan hivatásos szolgálatot teljesített, majd szolgálati nyugdíjba vonult. 2012. január 1-től jogszabályváltozás folytán szolgálati nyugdíja szolgálati járandósággá alakult át, amelyet azonban továbbra is a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság folyósított. A szolgálati járandóság mellett - az adott évre vonatkozó minimálbér éves összegének másfélszerese mértékéig - lehetőség volt kereső tevékenység folytatására.

[2] A felperes 2010. december 1-től területi vezető munkakörben állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesnél. Feladatát képezte a helységi katonai létesítmények polgári fegyverbiztonsági öreinek irányítása, szervezése és ellenőrzése, amelynek során részben adminisztratív feladatokat látott el, részben – hetente több alkalommal – a helységi objektumokat látogatta. Munkavégzéséhez B kategóriás jogosítványra, személy- és vagyonőri igazolványra, valamint fegyveres biztonsági őr végzettségre volt szüksége. A napi munkavégzése során a fegyveres biztonsági őr tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó szakmai feladatot a gyakorlatban nem kellett végeznie, azonban fennállt annak a lehetősége, hogy kivételes esetben, a helyettes vezető behívásig egy-egy objektumnál az őrszolgálati vezetői feladatokat néhány óra időtartamra el kellett látnia. A felperes munkaszerződése 2017. május 10-én módosult azzal, hogy Magyarország egész területére kiterjedően kellett munkát végeznie, tevékenységét túlnyomórészt azonban továbbra is a Dél-Dunántúlon látta el. A felperes havi bruttó munkabére 580 000 forint volt.

[3] A felperes 2018 augusztusában súlyos agyhártyagyulladás betegségben szenvedett, amely miatt intenzív ápolásra és gépi lélegeztetésre szorult. A nyári szabadsága alatt külföldön, majd 2018. augusztus 24-től 2019 január 7-ig a kaposvári név Oktató Kórházban állt kezelés alatt. A betegség szövődményeként súlyos hallásvesztése alakult ki, amelynek következményeként hallókészülék viselésére szorult. A jobb oldalon nagyfokú, kevert típusú halláscsökkenést, míg bal oldalon hallókészülékkel nem rehabilitálható hallásmaradványt állapítottak meg nála. 2019 májusában az intubációt követő elváltozás miatt megműtötték, ezt követően légzése javult. 2019 augusztusára megfelelő pszichés állapotot állapítottak meg nála, és a pulmonológiai szakrendelésen sem találtak eltérést. 2019. augusztus 13-án az audiológiai szakrendelésen megállapították, hogy a jobb oldalon 60 dB, a bal oldalon 100 dB feletti a hallásküszöbe, a hallókészülék további viselése mellett B kategóriájú jogosítványa meghosszabbítható, nem hivatásos gépkocsivezetőnek fül-orr-gégészeti szempontból alkalmas volt. A felperes 2019 őszére alkalmassá vált a munkaköri feladatai ellátására, napi 100-200 km, illetve havi 2000-4000 km biztonságos vezetésére. Orvosi szempontból az I. csoportú lőfegyvertartásra is alkalmas volt, az eszméletben állapotot okozó agyhártyagyulladás betegségből meggyógyult, idegrendszeri sérülése nem volt.

[4] A felperes hosszú időtartamú keresőképtelen állapotára tekintettel az alperes 2019 őszén soron kívüli foglalkozás-egészségügyi vizsgálatot rendelt el. 2019. szeptember 15-én az I. fokú orvosi alkalmassági vélemény a felperes alkalmasságának hiányát állapította meg. A felperes fellebbezése alapján eljáró Nemzeti Népegészségügyi Központ Munkahigiénés és Foglalkozás-egészségügyi Főosztálya szintén nem találta alkalmasnak a felperest a területvezetői munkakörre. A munkaköri alkalmasságot érintő korlátozásként a gépjárművezetői II. csoportú egészségi alkalmasság hiányát jelölte meg.

[5] Az orvosi véleményekre figyelemmel az alperes a felperes munkaviszonyát a 2019. szeptember 12-én kelt és 19-én írásban közölt felmondással megszüntette. A felmondás indokolása szerint a felperes foglalkozás-egészségügyi szakorvosi alkalmassági vizsgálata alapján a munkaszerződésében meghatározott területi vezető munkakörben történő foglalkoztatásra nem alkalmas. Részére képzettségének, végzettségének, gyakorlatának és egészségi állapotának megfelelő más munkakört felajánlani nem tudott, ezért a képességével,

illetve annak hiányával összefüggő ok miatt, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a felperes munkaviszonyát felmondással megszüntette. Egyúttal mentesítette a munkavégzés alól a felmondási idő egészére, és három havi távolléti díjnak megfelelő összegű végkielégítést, valamint a felmondási idő végéig, 2019. november 3-ig távolléti díjat folyósított részére.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[6] A felperes a keresetében a munkaviszonyának jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 4 420 000 forint elmaradt jövedelem megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vitatta a felmondás azon tényállítását, hogy az egészségi állapota miatt alkalmatlan lenne a munkaköre ellátására.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[8] A Kaposvári Törvényszék a 22.M.70.040/2020/63/II. számú ítéletével kötelezte az alperest 4 420 000 forint, valamint 275 000 perköltség megfizetésére. Kötelezte az alperest 265 200 forint eljárási illeték és a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 418 133 forint állam által előlegezett költség megfizetésére.

[9] A törvényszék az Mt. 65. § (1) bekezdése, 66. § (1) és (2) bekezdése, valamint 64. § (2) bekezdése alkalmazásával kapcsolatban kifejtette, hogy a perben az alperesnek kellett bizonyítania azt a tényt, hogy a felperes a munkaszerződésben meghatározott területi vezető munkakörben történő foglalkoztatására foglalkoztatás-egészségügyi szempontból nem volt alkalmas, vagyis a felmondás indoka valós.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes 2019. szeptemberi egészségi állapotának megállapítására igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki, amely vélemény szerint a felperes 2019. szeptemberben egészségi állapota miatt sem a személy- és vagyonőr, sem a fegyveres biztonsági őr tevékenységből nem volt kizárva. A szakértői véleményben rögzítettek mellett megállapította, hogy a tárgyaláson a bíróság meggyőződött arról, hogy a felperes hallása a beszéd megértéséhez elegendő volt.

[11] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felmondást megelőzően készült másodfokú szakvélemény a súlyos, kétoldali hallásvesztésére figyelemmel a gépjárműhasználat miatt tartotta alkalmatlannak a felperest. A munkavégzés során ilyen megterhelés azonban a peradatok szerint nem merült fel, tanúl tanúvallomása ezt cáfolta. A területi vezetőnek hivatásos jogosítvánnyal nem kellett rendelkeznie, ilyen követelményt a munkaköri leírása sem tartalmazott.

[12] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a foglalkozás egészségügyi szolgálat szakvéleményének megfelelése az alperes érdekkörébe esett, a munkaügyi bíróságot azonban a munkaköri alkalmaság kérdésében adott orvosi szakvélemény nem kötötte. Mindebből következően az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján a felperes alappal tartott igényt a munkaviszonya jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kára megtérítésére.

[13] A kártérítés összegét az elsőfokú bíróság az Mt. 148 – 149. §-ra, valamint a 169 – 176. §-ra tekintettel határozta meg. Rögzítette, hogy az igényelhető kártérítés összegének felső határa 12 havi távolléti díjnak felel meg, amely 6 960 000 forint volt. 2019. őszén a felperes szolgálati járandósága ugyanakkor már szünetelt, ezt követően pedig nem részesült

munkabérben, ezért 2019. november 4-től 2019. december 31-ig bruttó 580 000 forint alaptól esett el. Ebből az összegből az Mt. 172. § (2) bekezdése alapján levonta a 18,5%-os mértékű társadalombiztosítási ellátások összegét. A jövedelempótló kártérítésből a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 3. § 21. pont f) pontja értelmében személyi jövedelemadót kell fizetni, így az elmaradt bruttó 1 132 380 forint összegű munkabér korrigált összege, annak 81,5%-a, kerekítve 922 890 forint volt 2019. évre. Ugyanezen számítási módszer alapján 2020. évre a felperes számított jövedelemvesztesége, elmaradt korrigált jövedelme 4 321 731 forint volt, ugyanakkor a felperes keresetében igényelt összeget ez meghaladta, ezért az alperest a kereseti kérelem korlátai között, az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján 4 420 000 forint megfizetésére kötelezte.

[14] Az elsőfokú bíróság mellőzte az álláskeresői járadék megállapítására jogosult szakigazgatási szerv megkeresését, valamint a szakigazgatási szerv tisztviselőinek tanúkénti meghallgatását, mert a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 26. § (1) és (5) bekezdése alapján az álláskeresői járadék összegét adatközlés nélkül is megtudta állapítani. Rámutatott arra, hogy a szolgálati járandóság teljes egészében járulék- és adómentes, ellentétben az álláskeresői járadékkal, így a bruttosított szolgálati járandóság összege meghaladja a felperes által elérhető álláskeresői ellátás összegét. A felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, mert az álláskeresői járadék folyósítása érdekében regisztrált, azonban a hatóság a kérelmét elutasította.

[15] Az alperes fellebbezése alapján eljáró Pécsi Ítéltábla az Mf.I.30.009/2022/3/I. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest az állam javára 353 600 forint fellebbezési eljárás illeték megfizetésére.

[16] Ítéletének indokolásában - a fellebbezésre reagálva - kifejtette, hogy az Mt. a felmondás jogszerűségét nem a kártérítésnél irányadó felelősségi szabályok alapján ítéli meg, a kártérítés szabályait kizárólag a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetére, a munkáltatóval szemben a munkavállaló kárigénye kapcsán rendeli alkalmazni. Ezért nem volt annak jelentősége, hogy a munkáltató önhibáján kívül orvosszakmai véleményekre alapozva mondott fel a felperesnek úgy, hogy a munkavállaló által kezdeményezett munkajogi jogvitában ezek a vélemények a bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaira tekintettel utóbb megalapozatlannak minősültek. Az alperes ezért alaptalanul hiányolta a saját részéről fennálló felróhatóságot, mert az Mt. 64. § (2) bekezdésének rendelkezéseiből fakadóan neki kellett viselnie annak kockázatát, hogy a felmondás oka a peres eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként utóbb valótlannak bizonyult.

[17] Az ítéltábla álláspontja szerint az ügyben az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatal iránti megkeresésére nem volt szükség.

[18] Kifejtette, hogy az alperes jogorvoslathoz fűződő joga nem sérült azáltal, hogy a munkaalkalmassági vélemény alapján kiadott munkáltatói intézkedés miatt a munkavállaló bírósághoz fordulhat. Ebben a perben a munkáltató bizonyíthatja, hogy a felmondás indoka valós, azaz a munkavállaló egészségügyi okból valóban alkalmatlan a munkakör betöltésére.

[19] Az elsőfokú bíróság által beszerzett igazságügyi orvos és pszichológus szakértői vélemény, valamint annak kiegészítése megfelelt a jogszabályi feltételeknek, az alperes álláspontjával szemben a Pp. 316. § (1) bekezdése értelmében nem volt aggályos, ezért a bíróság ítéletének alapjául szolgálhatott. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a foglalkozás egészségügyi orvosok véleménye nem tekinthető egyenértékűnek a perben kirendelt szakértő véleményével. Az igazságügyi szakértő ugyanis a Pp. 300. §-a alapján csak az igazságügyi szakértőkről szóló törvény szerinti névjegyzékbe bejegyzett szakértő lehet, arra pedig nem merült fel adat, hogy a foglalkozás-egészségügyi szakorvosok olyan különleges szakértelemmel rendelkezzenek, amely szakterületen eseti szakértőként szoktak eljárni.

[20] Az ítéltábla utalt arra, hogy az 1/2004. számú Közigazgatási-polgári jogegységi határozat nem zárta ki, hogy az alkalmasságról szóló vélemény alapján megtett munkáltatói intézkedést a felperes munkaügyi perben vitathassa, amelynek nyomán a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályai szerint igazságügyi szakértői bizonyításra kerülhetett sor. Ha ennek alapján az bizonyosodik be, hogy a munkáltatói intézkedés alapjául szolgáló alkalmassági vélemény nem volt megalapozott, a következményt az intézkedést kiadó munkáltatónak kell viselnie, vagyis a felmondás jogellenes volt.

[21] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság összegszerű számításra vonatkozó kiindulópontjával, amely szerint az Mt. 82. § (2) bekezdésében írt korlát nem időbeli, hanem összeghatárt maximalizál, ezért ennek figyelembevételével kellett elbírálni a felperes 4 420 000 forintban megjelölt kárigényét. Ennek során az alperes érvelésével szemben az elsőfokú bíróság nem lépte túl a kereset, illetve az ellenkérelem Pp. 342. § (1) bekezdésében írt korlátot. Figyelembe vette a kötelező levonásokat, a számítását részletezte és az álláskeresői járadék összegét a jogszabály alapján számolva értékelte. A végkielégítés összegét valóban nem vonta le, azonban az elsőfokú bíróság számításai szerint a felperesnek járó kártérítés és a kereseti kérelemben megtéríteni kért kár összege közötti különbség a végkielégítés összegét is elnyeli. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság számítási módját elfogadta, az alperes fellebbezésében írt levezetést pedig téves kiindulása okán figyelmen kívül hagyta.

[22] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban pontosította, hogy a Somogy Megyei Kormányhivatal Kaposvári Járási Hivatala 2020. július 13-tól a felperest álláskeresőként nyilvántartásba vette.

[23] Az ítéltábla utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság jogerős végzéseivel elbírált eljárásjogi kérdésekben a Pp. 358. § (1) és (2) bekezdéséből következően már nem volt helye további vizsgálatnak, a másodfokú bíróság e végzésekről döntött.

[24] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a felperes egészségügyi adatait tartalmazó okiratoktól, azok megismerésétől nem volt elzárva, azokat az orvosszakértői véleményből megismerhette. Az iratok között nem lelhető fel olyan beadvány, amelyben az alperes azok kiadását kérte volna és azt a bíróság megtagadta. Az elsőfokú bíróság a tárgyalások kezdetén ismertette a korábbi tárgyalást követően keletkezett iratokat, az alperes ekkor sem jelezte, hogy van olyan irat, amit nem ismer és amelynek megküldését kéri. Ebből következően ez okból sem volt helye az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének.

[25] A másodfokú bíróság megalapozatlannak találta a felperes jegyzőkönyvvezetést, illetve a kép-és hangfelvétel egyidejű rögzítését kifogásoló érvelését és rámutatott arra, hogy erre csak akkor van lehetőség a Pp. 159. § (4) bekezdése alapján, ha annak technikai feltételei fennállnak. Ennek utólagos megállapítására a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége, de az írásba foglalt jegyzőkönyv elkészült, ez pedig közokiratnak minősül.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[26] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az alperes kártérítés és perköltség fizetésére kötelező rendelkezéseinek mellőzését kérte. Felülvizsgálati kérelmében harmadlagosan indítványozta, hogy a Kúria a Kaposvári Törvényszék 22.M.70.040/2020/12. számú végzését, valamint a Pécsi Ítéltábla Mpkf.I.35.020/2020/2. számú végzését, a Kaposvári Törvényszék 22.M.70.040/2020/38/I. számú végzését, valamint a Pécsi Ítéltábla Mpkf.I.35.008/2021/3. számú végzését, a Kaposvári Törvényszék 22.M.70.040/48/I. számú végzését és a Pécsi

Ítéltábla Mpkf.I.35.017/2021/2. számú végzését, a Pécsi Ítéltábla Mpkf.I.35.017/2021/5. számú végzését, továbbá a Kaposvári Törvényszék 22.M.70.040/2020/63/II. számú ítéletét és a Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.009/2022/3/I. számú ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára. Az előző kérelmek elutasítása esetén negyedsorban az első-és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását, továbbá a felperes első-, másodfokú, valamint felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte.

[27] Az alperes elsődleges érvelése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdése és 342. § (1) bekezdésének megsértésével túlterjeszkedett a felperes kereseti kérelmén. A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése sértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, az ítélet indokolása összefüggéstelen és félrevezető. A törvényszék az alperes jelentős bizonyítási indítványait mellőzte, döntése meghozatala során aggályos szakvéleményt vett figyelembe. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 380. § c) pontjának, a 381. §-ának és 383. § (2)-(3) bekezdésének megsértésével hagyta helyben, az anyagi jogi és eljárásjogi jogszabálysértéseket nem orvosolta. A jogerős ítélet indokolása hiányos, az abban foglalt jogértelmezés okszerűtlen. A felperesi jogi képviselő jelenlétének hiányát kifogásoló kérelmeit érdemben nem indokolta.

[28] Álláspontja szerint a perben megállapított tényállás valótlan, figyelemmel arra, hogy a területi vezető munkakörben foglalkoztatott felperes tevékenysége szorosan kapcsolódott a fegyveres biztonsági őri tevékenységhez, így a fegyveres biztonsági őrök Működési és Szolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 27/1998. (VI.10.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 11. § (1) bekezdése alapján előjárónak minősült és el kellett látnia számos fegyverrel összefüggő feladatot. Az ideiglenes biztonsági határzár helységi szakaszán létrehozott fegyveres biztonsági őrök vonatkozásában 2017-től több hétig a felperes látta el az őrőparancsnoki feladatokat, majd később helyettesítő jelleggel, amely időszakban fegyverrel kapcsolatos tevékenységet végzett.

[29] Az alperes kifogásolta, hogy a felperes egészségi állapotával kapcsolatos orvosi iratokat az eljárás során nem ismerhette meg, az orvosszakértői véleményben foglalt adatok helyességét pedig nem tudta ellenőrizni, így a bizonyítási eljárásból ki volt zárva.

[30] Az alperes álláspontja szerint az adott esetben hiányoztak a kártérítés fogalmi elemei. Nem járt el jogellenesen, figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonyát a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI.24.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 16. §-a alapján az I. és II. fokú foglalkozás-egészségügyi szerv véleményére figyelemmel meg kellett szüntetni. A felperes további foglalkoztatása esetén megsértette volna az Mt. 51. § (3) bekezdését és az Mvt. 49. § (1) bekezdés a) pontját, ezért okkal merül fel az a kérdés, hogy az Mt. 6. § (1) bekezdése, illetőleg (2) bekezdésének megfelelően mi lett volna az adott helyzetben tőle elvárható magatartás. Hangsúlyozta, hogy jogszabályi kötelezettségét nem szeghette meg, ugyanakkor az 1/2004. számú közigazgatási-polgári jogegységi határozat alapján további jogorvoslattal már nem élhetett, a II. fokú foglalkozás-egészségügyi szerv aktusát nem támadhatta meg, ezért egyetlen jogi lehetősége a felperes munkaviszonyának megszüntetése volt.

[31] Az Mt. 177. §-a folytán alkalmazandó Ptk. 6:520. § d) pontja szerint a jogszabályi felhatalmazás alapján esetlegesen okozott kárért nincs helye kártérítési felelősség megállapításának. Jogszerűen okozott kárért legfeljebb kártalanításnak lehet helye, de a Ptk. 6:564. §-a alapján csakis akkor, ha ezt jogszabály kötelezően előírja. Jogellenes magatartás, mulasztás, kár bekövetkezése, illetve kártalanítási kötelezettség hiányában ezért az alperest azt Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján nem lehetett marasztalni.

[32] Az első és másodfokú bíróság indokolása egy jogi csapdahelyzetet teremtett számára, mivel amennyiben az I. és II. fokú foglalkozás-egészségügyi szervek aktusa ellenére tovább foglalkoztatja az alkalmatlannak minősített munkavállalót, akkor közvetlenül és ténylegesen kiteszik magukat azon jogi kockázatnak, hogy a munkavédelmi hatóság bírságot szab ki, és a munkavállaló azonnali hatályú felmondással maga is megszüntetheti a munkaviszonyát.

[33] Az alperes álláspontja szerint a magyar jogi szabályozás nem veszi át megfelelően a 89/391/EGK irányelv 14. cikkét, mivel nem alakított ki olyan intézményrendszert és eljárásrendet, amely alkalmas volna arra, hogy a munkáltatót és a munkavállalót megillető jogorvoslati jog mellett véglegesen megállapítható legyen a munkavállaló egészségügyi alkalmassága munkakörének ellátására, ezért a Pp. 130. § (1) bekezdése alapján az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését és a Pp. 131. § (1) és (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróságnál az 1/2004. Közigazgatási-polgári jogegységi határozat alaptörvény-ellenességének megállapítása indítványozását kérte. Az utóbbi kérelme elutasítása esetén azt kérte, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján a Kúria tanácsa a jogegység érdekében terjesszen elő előzetes döntéshozatali indítványt. Az alperes az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását a GDPR 6. cikk (2) bekezdés és (3) bekezdés b) pontja alapján az orvosi adatok megismerhetőségének hiánya miatt is indítványozta.

[34] Az alperes az első-és másodfokú ítélet marasztalási összegét is kifogásolta. A felperes a bruttó 580 000 forint alapbére figyelembevételével bruttó 4 420 000 forint összegben jelölte meg az elmaradt jövedelem címén őt ért kár összegét. Az alperes is ezen felperesi kereset keretei között terjesztette elő védekezését. A jogerős ítélet 14 472 380 forint elmaradt jövedelem alapulvételével hivatalból végzett számítást az alperes marasztalásához, ami ellentétes a 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 5. pontjával, jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatban közzétett döntéseitől, így megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdését és a Pp. 342. § (1) bekezdését is.

[35] Rögzítette, hogy a felperes bruttó összegben kérte az alperest kártérítésre kötelezni. Az Mt. 172. § (2) bekezdése alapján azonban a kártérítés alapjául szolgáló jövedelem meghatározásánál a jövedelmet – a jogosultat a társadalombiztosítási szabályok szerint terhelő – járulékkal csökkentett összegben kell figyelembe venni. Amennyiben a 4 420 000 forint összeget 18,5%-os mértékben, azaz 817 700 forint összegben csökkentjük, akkor ez 3 602 300 forintot tesz ki.

[36] Az alperes további érvelése szerint a kártérítés összegének meghatározásánál a felperes részére folyósított szolgálati járandóságot az Mt. 172. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá az Mt. 177. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:522. § (3) bekezdése alapján levonásba kell helyezni. A társadalombiztosítási járulékkal csökkentett 3 602 300 forintos összeget ezért csökkenteni kell a felperes részére 2020 – 2021. évben folyósított, összesen 3 991 760 forinttal, így a levonások összege már meghaladja a felperes kárigényét, vagyis megállapítható, hogy a felperest nem érte kár.

[37] Az alperes álláspontja szerint a kártérítés összegének meghatározásánál a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 83/B. § (1) bekezdése alapján le kell vonni a 2020. június hónaptól és a 2021. július hónaptól folyósított szolgálati járandóság összegét is, amelyben a felperes a munkaviszonya megszüntetésére tekintettel részesült. Így amennyiben a társadalombiztosítási járulékkal csökkentett 3 602 300 forintból levonjuk a 2 151 074 forintot, a fennmaradó összeg 1 451 226 forint. Álláspontja szerint tehát a felperes részére ténylegesen kifizetett szolgálati járandóságot nem kell „bruttósítani”, ezt az összeget le kell vonni a felperest ért kárból.

[38] Az alperes érvelése szerint a felperes megsértette a kárenyhítési kötelezettségét avval, hogy az Flt. alapján a munkaviszonya megszűnésekor nem kérelmezte az álláskeresői járadék folyósítását. A felperes ezirányú kérelmét a foglalkoztatási szerv első alkalommal azért utasította el, mert a felperes nem felelt meg az álláskereső fogalmának, az Flt. 58. § (5) bekezdés d) pont 4. alpontja alapján kereső tevékenységnek minősülő más jogviszonyban állt. A Kaposvári Törvényszékhez benyújtott ügyiratból megállapítható, hogy a felperest utóbb álláskeresőként a foglalkoztatási szerv nyilvántartásba vette. A felperes ekkor már arra hivatkozott, hogy az álláskeresői járadék folyósítása alatt szüneteltetni kell a szolgálati járandóság folyósítását, ezért irracionális az álláskeresői járadék iránti kérelem előterjesztése. E körben az alperes rámutatott arra, hogy amennyiben a felperes a munkaviszonya 2019. novemberi megszüntetésekor kérelmet terjesztett volna elő az álláskeresői járadék iránt, akkor a szolgálati járandóságát már nem szüneteltették volna, ugyanis 2019-ben ekkor már nem folyósították azt részére. Mindez azt jelenti, hogy a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, az őt megillető álláskeresői járadék iránt nem terjesztett elő kérelmet, ezért a felperes által igényelt kártérítési összegből 397 880 forint + 62 080 forint, összesen 459 960 forint összeget le kell vonni.

[39] Az alperes további érvelése szerint az Mt. 83. § (4) bekezdés b) pontja alapján a kifizetett végkielégítést is le kell vonni a kártérítés összegéből, ezt 1 740 000 forintban jelölte meg. Állította továbbá, hogy a felperes a munkaviszonya megszüntetését követően kereső tevékenységet folytatott, amit a foglalkoztatási szerv 2020. június 29-én meghozott határozata igazol, amellyel elutasították az álláskeresőként történő nyilvántartásba vételét.

[40] Az alperes azt is kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok a marasztalásösszegezésénél jogszabálysértően vették figyelembe a 12 havi távolléti díj (6 960 000 forint) összegét, mert a felperes a kezdetektől bruttó 4 420 000 forintban jelölte meg a kereseti kérelme összegezését. A felperes soha nem számította ki és nem vonta le ebből az összegből az álláskeresői járadék és a szolgálati járandóság címén őt megillető juttatást, kereseti kérelmét az eljárás során nem módosította.

[41] Az alperes álláspontja szerint az eljáró bíróságok a Pp. 316. § (1) és (3) bekezdését sértő módon ítéletük meghozatalakor aggályos szakvéleményt vettek figyelembe. Egy olyan személy, akinél még az elsőfokú ítélet szerint is hallásvesztés alakult ki, továbbá akinél eszméletvesztéssel, agyi oxigénhiánnyal járó állapotot diagnosztizáltak, nem alkalmas a B kategóriás gépjárművezetésre, és a kézilőfegyverek, lőszerek, gáz-és riasztófegyverek megszerzésének és tartásának egészségi alkalmassági feltételeiről és vizsgálatáról szóló 22/1991. (XI.15.) NM rendelet (a továbbiakban: fegyver NM rendelet) 1. számú melléklet I.1. pontja, illetve a III.1. pontja mérlegelés nélkül kizárja a foglalkoztatását. Aggályosnak tekinthető, hogy az orvosszakértő semmilyen vizsgálatot nem végzett a felperessel összefüggésben, és különösen nem vizsgálta meg a hallását. A II. fokú foglalkozás egészségügyi szerv éppen a felperes hallásvesztése miatt tartotta alkalmatlannak őt a további foglalkoztatásra, mindezt a felperes saját nyilatkozata is megerősítette. Nem egyértelmű az sem, hogy miközben a Somogy Megyei Kórház többször is véglegesnek nyilvánította a felperes hallásvesztését, ez utóbbi milyen okból változott meg. Az alperes álláspontja szerint nem lehet kétséges, hogy egy katonai objektum fegyveres védelmét ellátó fegyveres biztonsági őrsegért felelős területi vezetői munkakör nem tölthető be úgy, hogy az adott illető hallásvesztett, eszméletvesztéssel, agyi oxigénhiánnyal járó tünetekkel, illetve idegrendszeri problémákkal küzd.

[42] Az alperes azt is panaszolta, hogy a pszichológus szakértő személyében a peres eljárás során olyan közreműködő nyilvánított véleményt a perben, akit a bíróságok ki sem rendeltek.

[43] Kifogásolta az eljárt bíróságok szakértői díjat megállapító végzéseit és azok helybenhagyását, a jegyzőkönyvezés speciális módjának kizárásáról rendelkező határozatokat. Álláspontja szerint továbbá a felperesnek a Pp. 244. § (1) és (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Pp. 509. § (1) bekezdésére, át kellett volna térnie a jogi képviselő nélküli eljárásra. A 2020. június 24-én megtartott tárgyaláson ugyanis a felperes jogi képviselője a folyamatban lévő tárgyalást elhagyta és a tárgyalás ezt követően az ő jelenléte nélkül folytatódott. A Pp. egy alkalommal lehetőséget biztosít a jogi képviselővel eljáró fél számára, hogy áttérjen a jogi képviselő nélküli eljárásra, így 2020. június 24-ét követően a felperes így lett volna köteles eljárni. Mindez a Pp. 74. § (1) bekezdését is sértve a felperesi nyilatkozatok hatálytalanságát eredményezi.

[44] A felülvizsgálati érvelés szerint a felperes jogi képviselője részére megállapított ügyvédi költség mértéke - figyelembe véve a tárgyalásokon történő részvételt - magas összegű, ezzel sérült a Pp. 86. § (2) bekezdése. Végül kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság kérelmének nem tett eleget, amikor indítványozta az alperes házi orvosának megidőzését, ugyanakkor ennek elutasítását az ítéletében sem indokolta. A másodfokú bíróság ítéletében ugyan megállapította a mulasztást, de jogalap nélkül okafogyottá minősítette a bizonyítás szükségességét, ezzel sérült a Pp. 265. § (1) bekezdése.

[45] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és az alperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az eljárt bíróságok a bizonyítékok helyes és okszerű mérlegelése alapján állapították meg a tényállást, döntésük megfelel a jogszabályoknak.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[46] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[47] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul kérte az első- és másodfokú bíróság szakértői díjat megállapító végzéseit, valamint a jegyzőkönyvvezetésre vonatkozó végzések felülvizsgálatát.

[48] A Pp. 406. § (2) bekezdésében foglalt kivételektől eltekintve felülvizsgálatnak csak a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés ellen van helye a 406. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint. Figyelemmel arra, hogy az alperes által kifogásolt első- és másodfokú végzések nem tekinthetők az ügy érdemében hozott végzéseknek, továbbá azok nem tartoznak a Pp. 406. § (2) bekezdésében felsorolt végzések közé, e végzések ellen felülvizsgálati kérelem előterjesztésének nem volt helye.

[49] A Kúria nem értett egyet az alperesnek az eljárás felfüggesztésére és előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványával. A 89/391/EGK irányelv 1. cikke szerint az irányelv célja a munkahelyi biztonság és egészségvédelem javítását ösztönző intézkedések bevezetése. Ennek érdekében az irányelv munkáltatói kötelezettségeket határoz meg, munkavállalói kötelezettségeket rögzít. Az irányelv vegyes rendelkezései körében található a 14. cikk az „egészségügyi felülvizsgálat” cím alatt. Ennek lényeges szabálya az, hogy a tagállamnak – a nemzeti jogszabályoknak és gyakorlatnak megfelelő intézkedésekkel – biztosítani kell azt, hogy a munkavállalókat megfelelő egészségügyi felülvizsgálatnak vessék alá, lehetővé kell tenni, hogy az ezt igénylő munkavállaló rendszeres időközönként egészségügyi felülvizsgálatnak vesse alá magát. Az egészségügyi felülvizsgálat a nemzeti egészségügyi ellátó rendszer keretei között is megvalósulhat.

[50] A felülvizsgálati kérelem szerint a 14. cikket az EU Alapjogi Chartájának 47. cikke fényében kell értelmezni. A Charta 47. cikke az „igazságszolgáltatás” cím alatt (47-50. cikkek) helyezkedik el, és ez a cím az igazságszolgáltatási rendszeren belül érvényesítendő

alapjogokat rögzíti (a 47. cikk a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot).

[51] A Charta alkalmazási körével kapcsolatban az 51. cikk azt rögzíti, hogy a tagállamok annak annyiban címzettjei, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Az irányelvet az Mvt. hajtja végre, amely hatályos 88. § (4a) bekezdés b) pontjával ad felhatalmazást a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmassági orvosi vizsgálat és véleményezés rendeleti szabályozására. Ez utóbbról a 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet rendelkezik.

[52] Kétségtelen, hogy az irányelv végrehajtási körében Magyarország a Charta címzettje, ugyanakkor annak 14. cikkéből nem következik a tagállam számára olyan tartalmú kötelezettség, hogy az ún. nevezett egészségügyi felülvizsgálatnak meghatározott közigazgatási jogi, közigazgatási eljárási, esetleg az igazságszolgáltatási rendszerre vonatkozó szabályait alakítsa ki. A 14. cikk csak az egészségügyi felülvizsgálat „kockázatoknak megfelelését” határozza meg, illetve a (2) bekezdés a rendszeresség biztosítását rögzíti, illetve a (3) bekezdés azt, hogy az egészségügyi felülvizsgálat a nemzeti egészségügyi rendszer keretei között is megvalósítható. Amikor Magyarország az irányelv végrehajtása érdekében megalkotta az Mvt.-t, illetve annak végrehajtási rendeletét, akkor nem volt köteles az irányelvben meghatározott közigazgatási vagy bírósági eljárási szabályok kialakítására, mert ilyeneket az irányelv egyáltalán nem rögzít, az ilyen nemzeti eljárásokkal szemben semmilyen követelményt nem tartalmaz.

[53] Az alperes az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását – a fent kifejtettek alapján – azért is megalapozatlanul kérte, mert az irányelv a független foglalkozás-egészségügyi orvos véleménye munkáltatóra kötelező véleménye figyelembevételéről nem tartalmaz rendelkezést, így a nemzeti jogszabályok ilyen tartalmú rendelkezése nem az uniós jog végrehajtásán alapul. Az NM rendelet 12. §-a a munkavállaló és a munkáltató számára is lehetővé teszi az I. fokú orvosi vélemény II. fokú elbírálását, amelynek az állami szerv kötelezettsége eleget tenni. Ugyanezen okból az alperesnek nem sérült az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati joga sem, a foglalkozás-egészségügyi vélemény megállapításának vitatására pedig a munkaügyi perben lehetősége volt. A fentiekből következően az 1/2004. számú közigazgatási-polgári jogegységi határozat irányelvbe, illetve Chartába ütközése sem volt felvethető.

[54] Az alperes alaptalanul kérte a Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pontjában, illetve a 33. § (1) bekezdés b) pontja alapján előzetes döntéshozatali indítvány előterjesztését is az 1/2004. számú közigazgatási-polgári jogegységi határozat vonatkozásában, mert a Bszi. 41/B. § (1) bekezdésben foglaltak szerint ennek előzetes feltételei nem álltak fenn.

[55] Az Európai Unió Bíróságának a GDPR 6. cikke (2) bekezdésébe történő ütközése kapcsán a másodfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az alperes a peres eljárás során nem ellenezte a felperes orvosi iratainak zártan történő kezelését, azok megismerésétől nem volt elzárva és azokat az orvosszakértői véleményből megismerhette. Nem mellőzhető annak értékelése sem, hogy az alperes a felperes orvosi adatainak kiadását az elsőfokú eljárás során – sem írásban, sem szóban - nem kérte, ilyen tartalmú indítványt nem terjesztett elő. Az orvosszakértői vélemény alapját képező releváns egészségügyi adatokat a szakvéleményből megismerhette, így a peres eljárásban történő védekezési joga nem sérült. Ennek alapján az előzetes döntéshozatal iránti indítvány előterjesztésére vonatkozó kérelme megalapozatlan volt.

[56] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a tényállás helytelen megállapítását kifogásolta, és megsértett jogszabályhelyként a Pp. 279. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[57] A mérlegelési szabadság a felülvizsgálati eljárásban korlátozott. A Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására kivételesen abban az esetben

jogosult, ha a felülvizsgálni kért határozat iratellenes vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan, ellentmondásos megállapításokat tartalmaz (BH1995.193., BH1999.44.). Önmagában tehát a bizonyítékok mérlegelésének a kérelmezőre sérelmes eredménye nem lehet a felülvizsgálati kérelem alapja. Akkor sincs lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna, kizárólag az minősíthető kirívóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013.119.II.). Ilyen eltérő következtetés a rendelkezésre álló adatokból nem volt levonható.

[58] Az Mt. 64. § (2) bekezdése rendelkezésének megfelelően a perben a felmondás indokának valóságát és okszerűségét, vagyis azt, hogy a felmondás közlésekor a felperes alkalmatlan volt a munkaköri feladatainak ellátására, a nyilatkozattevő alperesnek kellett bizonyítani. Az alperes a megelőző eljárás során és a felülvizsgálati kérelmében is arra hivatkozott, hogy a munkaköri egészségügyi alkalmasságot igazoló vélemény hiányában a felperest az Mt. 51. § (3) bekezdése és az Mvt. 49. § (1) bekezdés a) pontjának rendelkezése alapján nem foglalkoztathatta, munkaviszonyát meg kellett szüntetnie. Az eljáró bíróságok ugyanakkor helytállóan állapították meg, hogy a felmondás alapjául szolgáló foglalkozás-egészségügyi orvos véleményét a felperes a perben vitathatta, annak megalapozatlansága érdekében indítványozhatta igazságügyi orvosszakértő kirendelését. A bírói gyakorlat szerint (Mfv.II.10.212/2017/4.) ugyanakkor, ha a perben elrendelt szakértői bizonyítás nem támasztja alá a foglalkozás-egészségügyi vélemény következtetését, ennek következményét az alperes viseli. A perben kirendelt szakértő a felperes munkaköri feladatai és egészségi állapotát igazoló orvosi iratok alapján vizsgálta, hogy a felmondás időpontjában a munkavállaló alkalmas volt-e a munkaköri feladatainak ellátására. Az elsőfokú bíróság a 34. alszámú szakértő kirendelő végzésében a feltárt tényállás alapján – többek között - annak vizsgálatát kérte, hogy a felperes 2019. őszén alkalmas volt-e napi 100-200 km, havi 2000-4000 km belföldi személygépkocsi vezetésére, illetve megfelelt-e a fegyver NM rendelet I. csoportos lőfegyvertartás kritériumainak. A felperes munkaköri leírásának figyelembevételével készült szakvélemény megállapítása szerint a felperes sem testi, sem lelki (pszichés) okból nem volt akadályozva, az I. alkalmassági csoportú gépjárművezetésben és egészségi állapota alapján megfelelt az I. csoportú lőfegyvertartási alkalmasságnak is.

[59] A perben rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felmondás alapját képező, a Nemzeti Népegészségügyi Központ 2019. szeptember 3-án kelt véleménye a gépjárművezető 2. csoportú alkalmasság hiányában véleményezte a felperes adott munkakörre vonatkozó alkalmatlanságát, holott – az eljáró bíróságok helytálló érvelése szerint – a felperes munkaköri leírása csupán B kategóriás, vagyis I. alkalmassági csoportú gépjárművezetői engedélyt írt elő. Ebből következően az alperes foglalkozás-egészségügyi vélemény kötelező figyelembevételére és az 1/2004. számú Közigazgatási-polgári jogegységi határozatot panaszoló érvelése megalapozatlan volt. A foglalkozás-egészségügyi vélemény ugyanis a felperes munkaköri kötelezettségei ellátásához feltételként nem meghatározott okból - a 2. csoportú gépjárművezetői alkalmatlanság miatt – állapította meg, hogy a munkakör betöltésére nem alkalmas, annak ellenére, hogy a munkaköri leírás a foglalkoztatás feltételeként csupán B kategóriás jogosítványt írt elő. Mindebből következően a foglalkozás-egészségügyi vélemény és a perben beszerezett szakvélemény végkövetkeztetése közötti ellentmondás nem a felperes egészségi állapotának eltérő értékeléséből, hanem a munkakör betöltéséhez szükséges feltételek eltérő meghatározásából eredt.

[60] A Pp. 413. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben nincs helye kereset és ellenkérelem változtatásnak, utólagos bizonyításnak és beszámítás előterjesztésének. E rendelkezésből következően a Kúria a felülvizsgálati kérelemnek csak azon érveléseit

vizsgálhatta, amely a megelőző eljárásnak is tárgya volt, amelyben az eljáró első- és másodfokú bíróság az alperes hivatkozása alapján már döntést hozott.

[61] Ebből következően a Kúria nem vizsgálhatta az alperes Mt. 166. § (2) bekezdésére, 167. § (2) bekezdésére, 172. § (1) bekezdésére és 172. § (2) bekezdésére, 27/1998. (VI. 10.) BM rendelet 11. § (1) bekezdésére, 38. §-ának és 44. § (2) és (6) bekezdésére alapított érvelését.

[62] A jogellenes felmentés jogkövetkezményeként a felperes az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján elmaradt jövedelme megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy azösszegszerűség körében az Mt. 82. § (2) bekezdésében írt korlát nem időbeli, hanem összeghatárt jelent, vagyis azt, hogy a felperes a marasztalás alapjául szolgáló távolléti díja tizenkétszeres összegének erejéig igényelhet kártérítést az alperestől. A felperes a kereseti kérelmét ennek megfelelően a törvényi maximumban, 4 420 000 forintban jelölte meg, amelynekösszegszerű korlátját a felperesi keresetben írtak szerint nem lépte túl az első- és másodfokú bíróság sem.

[63] A kártérítés mértékének elbírálása során az első- és másodfokú bíróság sem a kereseti kérelem korlátait, sem a kártérítés szabályánál levonandó és beszámítandó kifizetéseket és beszámítható jövedelmek szabályait nem sértette meg. Az eljáró bíróságok a felperesnek elmaradt jövedelemből eredő kártérítés jogcímén megítélhető összeg számítása során helytállóan állapították meg, hogy a kiindulási összeget nem a kereseti kérelemben foglalt összeg, hanem a távolléti díj egy évi összege képezte, amelyből levonásba kellett helyezni a beszámítható és az alperes által a felülvizsgálati kérelemben is kifogásolt összegeket. Az ekként számított kártérítés nem lépte túl a kereseti kérelemben foglalt összeget, vagyis a bíróságok a Pp. 342. § (1) bekezdésében foglalt döntési korlát szabályait megtartották. A felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, az álláskeresői járadékra jelentkezett, amelynek utóbb a szakigazgatási szerv helyt is adott. Az elmaradt jövedelem számítása során – az alperes érvelésével szemben – a kifizetett végkielégítés összegét kizárólag a munkaviszony helyreállítása esetén kell levonásba helyezni. A perbeli esetben a felperes munkaviszonya helyreállítását nem kérte, ilyen tartalmú döntést a bíróságok nem hoztak, így a kifizetett végkielégítés, mint a munkáltatói felmondás esetén járó juttatás beszámítására nem kerülhetett sor.

[64] Az alperes a perben a felperes jövedelemszerző tevékenységét, a megszerezhető jövedelem összegét nem bizonyította, így annak levonására sem kerülhetett sor (6/2016. (IX. 18. KMK vélemény a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről 7. pont).

[65] Az alperes alaptalanul panaszolta a Pp. 244. § (1) bekezdésének megsértését is. A felperes a perben jogi képviselőt vett igénybe, a meghatalmazás visszavonására, és a személyes eljárásra való áttérésre – az alperes érvelésével szemben – nem került sor. Az a körülmény, hogy a jogi képviselő egy alkalommal a tárgyalás vége előtt eltávozott és a tárgyaláson a felperes személyesen vett részt, nem jelenti a jogi képviselő nélküli eljárásra való áttérést. Az alperes érvelésével szemben az ügy nehézségi foka és a pertartam figyelembevétele alapján a megállapított ügyvédi költség megfelel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltaknak.

[66] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[67] A pervesztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

[68] A pervesztes alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati eljárás illetékének megfizetésére.

[69] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az alperes kérelmére a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján a 2022. november 16-án megtartott tárgyaláson bírálta el.

[70] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. november 16.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró